

RECENSION

Isabelle Huppert och Michael Nyqvist i *En tripp till Paris*.
Distr: Studio S Entertainment

Originaltitel La Ritournelle
Svensk titel En tripp till Paris
Regi Marc Fitoussi
Producent Caroline Bonmarchand, Isaac Sharry
Manus Marc Fitoussi, Sylvie Dauvillier
Foto Agnès Godard
Medverkande Isabelle Huppert, Jean-Pierre Darroussin, Michael Nyqvist, Pio Marmai, Marina Foïs, Audrey Dana m fl
Frankrike 2014
Längd i tid 1 tim 38 min
Distributör Studio S Entertainment

En tripp till Paris

Michael Nyqvist klarar sig bra som potentiell äktenskapsförstörare men överskuggas av Isabelle Huppert, i rollen som ena halvan av ett gift par som har fastnat i trygga men tråkiga mönster. I *En tripp till Paris* håller hon en lektion i hur man skådespelar så att en publik känner sig totalt engagerad i en rollfigurs liv och leverne och filmen hade varit en klart mindre njutbar filmupplevelse utan hennes rolltolkning.

Till de två redan nämnda skådespelarna så ansluter Jean-Pierre Darroussin, i rollen som Hupperts man, för att bilda en trio som levandegör rollfigurer som i mindre skickliga händer hade kunnat bli figurer som bara flyter förbi utan att fånga vårt intresse. Som det står nu så blandar *En tripp till Paris* diskbänksrealism och eskapism på ett sätt som känns igen av de flesta som ibland går och drömer om att fly den grå vardagen och de invanda rutinerna.

Filmen ställer intressanta frågor om skillnaden mellan verklighet och fantasi och hur vi människor reagerar när det, önskvärda eller skrämmande, som vi fantiserar om blir verklighet. Med ett för tematiken fint foto och ett välavvägt tempo så fångar regissören Marc Fitoussi Brigittes (Huppert) och Xaviers (Darroussin) fina men inrutade liv. De har ett stabilt förhållande med bra inkomst (från sin gård och uppfostringen av tävlingsboskap) och barn som har flyttat ut och lever sina egna liv. Xavier är totalt tillfredsställd men Brigitte har drömmar om något mer, något oväntat eller extraordinärt, och tar därför, med hjälp av några små lögnar, chansen att åka själv till Paris under några dagar.

En tripp till Paris väljer mysfaktor före risktagande i berättandet och de flesta händelseförvecklingarna blir därmed lätta att förtutse,

de få överraskningar som går att hitta är mer än välkomna. Filmens intressanta frågeställningar, om bl.a. relationer, otrohet, genus, tids inverkan på känslor, behandlas oftast lite väl flyktigt, något som gör att filmens diskussioner aldrig bränner till även om de är ständigt intressanta.

Filmens miljöer, både på landsbygden och i Paris, spelar en stor roll och det är mer än en gång man blir sugen, trots filmens stundvis grådaskiga stämning, på en hösttripp till trikolorens land. Att filmen ska fungera som ersättning eller tröstpris om man, för tillfället, inte har råd, tid eller möjlighet att förverkliga sina drömmar om resor till Parishösten är antagligen vad de som har kommit på den svenska titeln hoppas på. Originaltiteln *La ritournelle*, som översatt betyder refrängen, beskriver filmen bättre även om den kanske inte lockar lika många biobesökare att lämna höstmörkret för biomörkret.

Humorn i *En tripp till Paris* är oftast smart subtil och smyger sig på dig snarare än kräver att du ska skratta. Att filmen på de flesta ställen benämns som komedi är något missvisande då den också har flera beståndsdelar som gör att den passar in i dramagenren. Det kan låta lite tråkigt men *En tripp till Paris* är lagom på ett bra sätt. Den har lite av allt som behövs för att ge publiker en trevlig filmupplevelse, med skrott och tänkvärda teman, men är inte tillräckligt vass för att lämna ett långlivat avtryck som något annat än ännu ett bevis för Hupperts storslagenhet.

Martin Memet Könick

FILMRUTAN